

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra FÆDRENE ÆDE DRUER

Citation: Wied, Gustav: "Fædrene æde Druer. 1968", i Wied, Gustav: *Fædrene æde Druer. 1968*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 244. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied11val-shoot-idm140398128101152/facsimile.pdf> (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Fædrene æde Druer. 1968

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

— Jeg flytter ikke med! sagde hun haardt — Og lad mig saa være i Fred!

Og Fru Line havde resigneret bøjet Hovedet. Hun forstod ikke sine Børns haarde Hjerter ...

Og da hun senere oppe i „Kapellet“ efter Sædvane havde taget sine Kort frem for ved deres trofaste Hjælp, at søge Trøst og Oplysning for Fremtiden, havde der midt i en ellers løfterig Stjerne pludselig lagt sig et sort og uigennemskueligt Spader-Es i Vejen, saa at alt fremdeles henlaa i Uvished og Mørke ...

— — —

Ogsaa fra Samkvemmet med sine Søstre havde Frøken Sofie trukket sig tilbage. Hun fandt i sit lille, oprørske Hjerter, at de bar sig lavt og usselt ad ved saaledes at tage Faderen til Naade, blot fordi han nu, som hun i sin ungdommelige Kortsynethed kaldte det: „krøb og logrede og skabede sig hellig!“

Og hun undgik deres Selskab og strejfede Dagene igennem kun fulgt af Tyrk rundt i Skovene og langs Bugtens Strand ...

Hun var som en fredløs og vildfaren lille Fugl, der en Nat pludselig var vaagnet af sine Drømme og har set, tæt foran sig, i et Kattedyrs gulgrønne Blik al Livets isnende Rædsel ...

Kære, kære Isidor (skrev hun for sidste Gang i sin Dagbog), jeg kan ikke mere holde Livet ud. Naar de andre i Eftermiddag tager herfra, tager jeg ikke med. Jeg vil ikke bort fra Havslunde! Jeg vilde jo alligevel bare springe af Vognen og skribe og skribe og løbe tilbage og blive vanvittig af Længsel! Hvor kan man dog elske et Sted saa højt, hvor man har haft det saa ondt? Jeg véd det ikke. Nej jeg vil dø, det er det eneste, der er for mig at gøre. *Og saa er der jo ogsaa alt det andet forfærdelige, jeg har oplevet, Isidor, baade det, jeg har fortalt Dig, og det ingen Mennesker nogen Sinde skal faa at vide, og allerminst Du!* Der er et Sted nede ved Bugten ved de to høje Klitter, der kan I finde mig, der er saa kønt. Jeg véd godt, at Tyrk vil springe ud efter mig, men saa tager jeg ham om Halsen og trækker hans Hoved ned under Vandet, og saa synker vi begge to.